

førselsfriheden, er der intet Land, der har holdt sig saa tæt op ad de Toldprincipper, det fra gammel Tid har fulgt, som netop Danmark.

N. P. Jensen: Efter den højtærede Finansministers Tilsvaer til de ærede Ordførere kan jeg fatte mig meget kort. Det glæder mig, at den højtærede Minister saa rent og klart betoner, at det Punktum, der er sat for Toldlovsforhandlingerne, ikke er saa afgjort, som det ærede Medlem Hr. Borgbjerg befrygtede; ogsaa jeg haaber — det udtalte jeg for øvrigt første Gang, jeg havde Ordet —, at det inden alt for længe skal blive muligt at genoptage Forhandlingerne.

Til det ærede Medlem Hr. Drachmann vil jeg sige, at jeg tror ikke paa Muligheden af at gennemføre en Dobbelttarif som den, det ærede Medlem ønsker. Jeg har tidligere været med til nogle Forhandlinger om Muligheden for en Dobbelttarif, og jeg er kommet til det Resultat, at vi maaske nok kunde enes om en Tarif med dem, som det ærede Medlem Hr. Drachmann nærmest repræsenterer, men den dermed sideløbende Tarif vil det ærede Medlem, og de Mennesker, han repræsenterer, ubetinget have til at ligge højere, med andre Ord: den Tarif, vi muligvis kunde gennemføre, vil det ærede Medlems Folk have suppleret med en endnu højere Tarif. Hvis vi kunde blive enige om den højeste Tarif og blive enige om, at vi saa gik 25 pCt. ned med den anden, var der en lille Smule Mulighed for at opnaa noget, men jeg har altid fundet, at det, man blev enig om, var Minimaltariffen, og at man saa fra den anden Side vilde have et Tillæg højere end denne.

Det ærede Medlem siger saa, at hans Modstand mod Værditolden udelukkende hviler paa praktiske Erfaringer. Ja, jeg glædede mig nu alligevel i 1922, det vil sige i Slutningen af Rigsdagssamlingen 1921—22, over, at Grundlaget neppe var saa fast, som det ærede Medlem antyder. Der findes nemlig i Manufakturhandlerbladet for 6. Maj 1922 en Artikel, der netop paa et af de allervanskeligste Punkter i Virkeligheden opgiver Modstanden mod Værditolden, og det var et af de Tegn, jeg den Gang saa paa, at der kunde blive Mulighed for at naa til en Forstaaelse, idet Manufakturhandlerbladet erkender, at Spørgsmaalet om Værditoldens Forenelighed med Kreditoplagsretten — det var jo et af de vanskeligste Punkter, vi havde til Forhandling — meget godt kunde løses. Dette var efter min Mening et Tegn paa, at Modstanden

mod Værditolden ikke vilde have været ubrydelig, hvis ikke de Herrer fra den Side havde faaet uventet og ufortjent Hjælp fra anden Side. Til det ærede Medlem Hr. Dahlgaard skal jeg kun gøre en enkelt Bemærkning. Jeg vil begynde med at bringe ham en Tak for den uforbeholdne Anerkendelse, han i Virkeligheden efterhaanden er kommet til at yde det Forslag, som det ærede Medlem som Udvalgsmedlem ved jeg hele Tiden har været Talsmand for, det Forslag, som blev forelagt af den højtærede Finansminister i 1921. Men, som ogsaa den højtærede Finansminister sagde, det er først paa et meget sent Tidspunkt, at det ærede Medlem er kommet til at se det som et saa godt Forslag, som det nu skal være. Nu skal det nemlig hedde sig, at det er os, der er løbet fra det. Nej, ingenlunde. For det ærede Medlem husker maaske — ellers skal jeg gentage det —, at jeg endogsaa meget sent under Forhandlingerne i Udvalget i Fjor erklærede mig rede til at stemme for det, endogsaa uden Ændringer, om være skulde, selv om jeg var klar over, at der var Ændringer, der kunde tiltrænges. Jeg ansaa det for et saa betydeligt Fremskridt, at jeg til ethvert Tidspunkt har været villig til at stemme for det. Saa det er uberettiget af det ærede Medlem at sige, at vi er løbet fra det. Og den Beredvillighed, som det ærede Medlem taler om, maa det ærede Medlem undskylde mig, at jeg vurderer efter Fortjeneste. Der er den 2. August 1922 afgivet en Beretning om Toldforhandlingernes Forløb, og efter den viste det sig, det er i øvrigt Udskrift af Forhandlingsprotokollen, at da vi begyndte at gennemgaa Toldlovsforslaget, det, som det ærede Medlem nu er saa henrykt over, den 16. Januar 1922, bad jeg om, at vi maatte faa Ændringsforslagene successive, fordi jeg vidste af gammel Erfaring, at det vilde være uhyre vanskeligt at faa dem samlet paa een Tid senere, naar vi ikke tog det systematisk. Men der kom ingenting fra det ærede Medlem. Efter Gennemgangen, den 22. Februar, indkaldte jeg paa ny Ændringsforslag med Frist til 4. Marts, men der kom ingen Udtalelse fra det ærede Medlem. Den 31. Maj meddelte jeg, at vi ikke kunde naa at blive færdige i Aar, beklagede det i øvrigt og indkaldte endnu en Gang Ændringsforslag for at faa at vide, paa hvilket Standpunkt vi stod, men stadig samme Resultat, ikke Antydning af, at de Herrer vilde stille Ændringsforslag, og lige saa lidt Antydning af, at de Herrer tiltraadte Forslaget, som det var. Det er